

Селимъ, насърченъ отъ смъртта на Великия Везиръ, който прѣчаше на честолюбивитѣ му намѣренія, завърна са въ Цариградъ. Двамата му братя, както поменяхмы, не бѣхж никакъ по сърдце на войската.

Еничеритѣ отидохж да посрѣщнатъ Селима и го заведохж тържественно до Сарая. Послѣ отидохж въ царската стая дѣто стоеше Баязидъ. “Що искате?” попытва ги Султанътъ. — Нашій Падишахъ е остарѣлъ и немощень, отговаряетъ тѣ, а ный искамы за Султанъ Селима. “Прѣдавамъ му Държавата, подзема Султанътъ, и дано Господь благослови царуванъето му.”

Послѣ отиде да са затвори въ стария сарай, а слѣдъ двадесетъ дни Баязидъ трѣгнж за Димотика, родината си. Той умрѣ по пѣтя и много историцы обвиняватъ сына му че го е утровилъ.

Баязидовтъ характеръ бѣше твърдъ миролюбивъ; той обичаше най-много да са занимава съ вътрѣшното устрое-ние на царството си. Прѣкорътъ *Софу*, който му е отдаденъ отъ турекытѣ историцы, са дава само на ученитѣ, които глѣбоко са прѣдаватъ на усамотень и размыслителень животъ. Тозъ характеръ не отговаряше на воинственытѣ стремения на народа, когото той управляваше, само нуждытѣ на положеніето му или по-добрѣ да са каже, потрѣбытѣ на Държавата го тласнахжж въ боеве почти непрѣскваны. Той обаче пакъ намѣри врѣме да извърши безбройни благодѣтелни учрѣженія; въздигнж много джаміи, имарета и медресета, направи три знамениты мостове; не-посвидно иждиви голѣмы количества за постройкы и за книжнината, като награждаваше щедро художници, мюддериси и книжовници. Подъ покровителството му наукытѣ доста успѣхж въ Турція; поезіята взе единъ блѣскавъ полѣтъ; самси Баязидъ бѣше отличенъ поетъ.

Въ царуванъето му (на 14 Септем. 1509-915) страшно земетръсеніе избухнж въ Цариградъ; 109 джаміи са съборихж, 1070 къщи и седмьтѣ стѣны на твърдыята са порутихж, до 5000 души погынжжж; водопроводытѣ са разва-